

L 3,21–38 (1. neděle po Zjevení Páně, KK)

²¹Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe ²²a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

²³Když Ježíš začínal své dílo, bylo mu asi třicet let. Jak se mělo za to, byl syn Josefa, jehož předkové byli: Heli, ²⁴Mathat, Levi, Melchi, Janai, Josef, ²⁵Matathias, Amos, Nahum, Esli, Nagai, ²⁶Mahat, Matathias, Semei, Josech, Joda, ²⁷Johanán, Resa, Zorobabel, Salatiel, Neri, ²⁸Melchi, Addi, Kosan, Elamad, Er, ²⁹Jesus, Eliezer, Jorim, Mathat, Levi, ³⁰Simeon, Juda, Josef, Jonam, Eliakim, ³¹Melea, Menna, Mattath, Natham, David, ³²Isaj, Obéd, Bóaz, Sala, Naason, ³³Amínadab, Admin, Arni, Chesróm, Fares, Juda, ³⁴Jákob, Izák, Abraham, Tare, Náchor, ³⁵Seruch, Ragau, Falek, Heber, Sala, ³⁶Kainan, Arfaxad, Sem, Noe, Lámech, ³⁷Matusalem, Henoch, Jared, Maleleel, Kainan, ³⁸Enóš, Šét a Adam, který byl od Boha.

Skoro by se v tom Ježíš ztratil – v davu lidí u řeky Jordánu a v záplavě jmen z rodokmenu. Mezi všemi těmi lidmi, v prostoru i v čase, jako jeden z mnoha... „Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš...“ Zkuste si to představit z odstupu, jako na fotce z dronu nebo jako kdyby kameraman vycouval někam hodně daleko. Zástup lidí, prostě „všichni“, všechen lid, a někde mezi nimi také Ježíš. Těžko byste rozeznali jeho hlavu od těch ostatních. Své působení na veřejnosti zahájil Ježíš stejně nenápadně, jak nenápadně začal jeho život v přeplněném městečku Betlémě. Všichni se dávali křtít a Ježíš se dal pokřtít taky. Dal se pokřtít jako všichni ostatní. Nic extra. Viděno z odstupu, pokud jde o křest, šel Ježíš s davem. Až by se chtělo říct, stádovitě. Věděl ovšem dobře, co dělá. Zařadil se mezi beránky, které – slovy proroka Izajáše – Hospodin svou paží shromáždí, v náručí je nosí; do *tohoto* stáda Ježíš dobrovolně zapadl.

A pak je tu ta šňůra jmen z Ježíšova rodokmenu – i s Ježíšem 77 jmen, to je tak akorát, aby pohár posluchačovy trpělivosti přetekl. Nedivila bych se, kdybyste během toho úmorného čtení na epizodku o křtu úplně zapoměli... Ta jména jsou taky zástup lidí, tentokrát rozprostřený v čase. Zástup předků, ke kterým Ježíš patřil. Jeho jméno se připojilo k jejich, zapadlo mezi ně. Dokonce to ani nebyl první Ježíš v rodině. Nic extra. Skromně navázal na řadu jmen, z nichž velká část nám už dneska nic neříká (kolik z nich ani neumím správně přečíst, natož si vybavit jejich příběh!); sem tam u nějakého jména to blikne, o tom jsme už někdy slyšeli... A ta řada se odvíjí až k Adamovi, k člověku jako takovému. Tedy někam tam, kam by došly i naše rodokmeny; tam někde hluboko, kde se naše kořeny proplétají s Ježíšovými. A jsme zase u toho „všeho lidu“, dokonce u všelidské rodiny – u *naší* lidské rodiny, do které Ježíš dokonale zapadl.

Ježíš má v té lidské rodině svoje kořeny, je v ní ukotvený až „k Adamovi“. Nepadl na svět z nebe a nevznáší se někde mimo realitu – o tom svědčí jak jeho rodokmen, tak příběh o křtu. Ježíš je namočený do stejné řeky jako všichni lidé v jeho okolí, je namočený do dlouhého příběhu své užší i širší lidské rodiny. Je pevně ukotvený ve vodě, do které je namočené celé lidstvo. Skoro by se v tom davu lidí ztratil – když se díváme z odstupu.

Co ale uvidíme, když se na příběh o Ježíšově křtu podíváme zblízka? Když se kamera přiblíží? Když se v tom davu lidí, kteří dorazili k Jordánu, zaměří na toho jednoho konkrétního čerstvě pokřtěného člověka? Na toho, k němuž směřoval lidský rodokmen už od Adama? Jaký obraz nám vytane před očima? V Lukášově evangeliu je to úplný minipříběh – vtěsnil se do dvou veršů: *Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“*

Vidíme Ježíše, jak se modlí. Ježíše ukotveného ve vodách Jordánu s očima upřenými k nebi. Ježíše pevně ukotveného ve vodě, do které jsou namočeni všichni ostatní, Ježíše pevně ukotveného v lidské rodině. Ježíše, který se modlí jako jeden z davu, jako jeden z nás lidí – zástupně za celou lidskou rodinu Adamem počínaje a konče těmi, kdo ještě přijdou po nás. Ježíše, který se tak sám stává kotvou ve všelijak rozbouřených a zakalených vodách, ve kterých jsme namočeni.

Vidíme Ducha svatého, který přichází (možná překvapivě) *tělesně* – jako ztělesnění naděje a svobody a pokoje. Naděje, která se nevznáší kdesi v nedohlednu v oblacích, ale sestupuje na Ježíše, sedá si mu na ruku jako holubice a nemusí se bát, že by jí sevřel křídla v dlaních nebo jí zakroutil krkem. Duch v podobě holubice bude Ježíše provázet po zbytek života.

Vidíme otevřené nebe – a neotevřely ho hromy a blesky, ale modlitba namočeného člověka a mávnutí holubičího křídla. A kdyby snad nebylo jasné, že otevřené nebe znamená otevřenou otcovskou náruč, tak se pro jistotu ozve ten hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

Ozvi se, Pane můj... má duše neklidná je... veď lidstvo k branám ráje... Minipříběh z Lukášova evangelia se může stát velkým příběhem pro neklidné duše. Ježíš jako kotva ve vodách, Duch svatý v křehkém a nespoutaném tělíčku holubice a hlas z nebe, který to všechno komentuje jedinou větou: „Ty jsi můj milovaný Syn.“ To je otevřené nebe – v Ježíšově křtu se spojilo nebe se zemí. Protože když v tuto chvíli kameru zase oddálíme – a zabereme větší prostor – je jasné, že to nebe se neotevřelo jenom nad Ježíšem. Jestli se otevřelo nad ním, pak také nad všemi těmi lidmi kolem něho. A jestli se otevřelo nebe nad Ježíšem, pak také nad všemi těmi generacemi před ním, až k Adamovi, a také nad naší generací a nad generacemi, které přijdou po nás. Ježíš se neztratil v davu. Ježíš se stal uprostřed davu kotvou – pro vás a pro vaše rodiny a pro všechn lid.